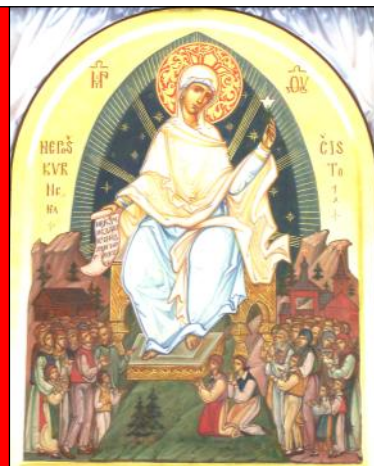

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 14

Správy z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Január 2014

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

Október v Katolíckej Cirkvi je mariánsky, charakterizovaný modlitbou sv. ruženca. Východná Cirkev začína mesiac október ešte aj mariánskym sviatkom Pokrovu hneď 1. októb-

štatovať, že náboženský, duchovný a pútnický život predsa pulzuje a pútnici aj turisti stále prichádzajú.

Polnočné sväté liturgie na Božie narodenie a na Nový rok sa stali pre mnohých veriacich ľudí už súčasťou slávenia Vianoc a Nového roka. Na vianočnej polnočnej sa modlilo okolo tristo

Všemohúci a milosrdný Bože, mnohými zjaveniami Prečistej svojej Matky, Panny Márie, vždy si robil na zemi veľké diela pre spásu duší. Udeľ aj tejto kaplnke a tomuto pútnickému miestu hojné svoje požehnanie. Požehnaj všetkých, čo tu budú prichádzať a klaňať sa tvojim prečistým tajomstvám tela a krvi, obdaruj ich svojou milosťou a hojným požehnaním. Vyslyš modlitby tvojich verných služobníkov na tomto mieste tebe predkladané.

ra. Práve v tomto mesiaci počas malej púte posvätil otec vladyka Ján Babjak novú eucharistickú adoračnú kaplnku (bola v nej v tom čase výstava o prvom Slovanskom pápežovi).

Jesenné a zimné mesiace sú charakterizované všade vo svete menším počtom pútnikov. Napriek tomuto faktu môžeme na Zvire kon-

pútnikov. Novoročný, bláznivý, a mnohým ľuďom oprávnené nepochopiteľný hluk zábavnej pyrotechniky, zamenilo za pokoj a ticho Hory Zvir na polnočnej sv. liturgii do dvesto modliacich sa. Nový kalendárny rok začali s Kristom v srdci a s jeho Eucharistickým požehnaním...

o. Vasil Kindja

Tri roky od krstu pražskej herečky na Zvire

V predchádzajúcich Zvestiach sme predstavili herečku z pražského Národného divadla Lucii a položili sme jej niekoľko otázok. Prinášame jej ďalšie myšlienky.

Aké bolo prvé stretnutie s Pánom Ježišom?

Ja som mu dlho odolávala a dlho som sa venovala iba Panne Márii. Neprijímala som ani Cirkev a ani Pána Ježiša – pritom to spolu krásne súvisí.

Zásadný zlom nastal raz po slovách kňaza, ktoré povedal už po svätej liturgii. Sedela som na lúke na Zvire a vždy som všetko sama pre seba komentovala: tomu nerozumiem, nechápem, no to určite, iste, nebudem taká hlúpa ovca tomu neuverím a podobne. Jednoducho tak som si to komentovala. A naraz o. Vasil povedal: *A to som vám zabudol povedať - viete, že Ježiš sa do vás „ráchol“?* A ako som ja stále bola vo svojom myšlienkovom svete, tak som zbystrila pozornosť, postavila som sa na lúke a povedala som – čože? A on, ako by ma počul, hoci ma nemohol počuť povedal: *Neviete, čo to znamená? Je to ako chlapec, ktorý sa zamiluje do dievčaťa, červená sa, hanbí sa na ňu dívať a tak.* Takto nejako to popisoval. A ja som sa búrila, kypela vo mne až taká zlosť, ako to môže povedať, ako môže takúto vec vôbec povedať.

Tak som sa zobrala a išla som do kaplnky zjavenia. Tam bol obraz Božieho milosrdenstva a kríž, na ktorom visel Pán Ježiš. Ja som sa tam postavila a iba som povedala, že nechápem, prečo je na tom kríži modrý, mŕtvy, nechápem prečo sa na tom obraze tvári akože všetko je super. Ale ak sa do mňa „ráchol“ a ak to myslí

vážne, ak ma miluje, tak som tu a nech ma teda miluje. Tak som sa tam postavila a chvíľku som stála (*smiech*). Stála som, rozťahla som ruky, ako na kríži a bola som v tom rozhodnutí pevná, nech už niečo urobí. Ešte som sa trochu slovne „pobila“ s Pannou Máriou a odišla som do dediny. Prišli na návštevu hostia z Čiech, hovorili, že sú kresťania, že veria v Pána Ježiša, ale že Cirkev veľmi nemusia... Ja som im na to, že ako môžu takéto niečo povedať. Milovať Pána Ježiša a nemilovať Cirkev, to jednoducho nejde dohromady, že Cirkev je mystické telo Pána Ježiša Krista a začala som takto hovoriť. A došlo mi, že takéto základné veci ako je Cirkev a že je dobre ju milovať, boli odrazu vo mne. Nevieť kadiaľ sa do mňa dostali. Ja som nepozorovala cestu toho, ale odrazu som videla, že Ježiš už urobil veľké veci v mojom srdci. Dostala som dar poznania a myslela som si, že už viem všetko. Ale mi došlo (*smiech*), že viem, čo je dôležité pre to, čo je práve teraz... To ďalšie budem vedieť potom ďalej...

Boli po krste len zápasy alebo bolo aj niečo pekné?

Najkrajšie duchovné chvíle boli azda počas mojej nemoci. Bol to úžasný čas. Určite by som to nechcela v žiadnom prípade vrátiť, ale považujem to za jedno z najkrajších období v mojom živote. Pretože toľko lásky som nedostala za celý svoj život, koľko v tej dobe.

Chodili ma navštevovať veriaci aj neveriaci a hlavne mi mnoho ľudí písalo správy (SMS), že na mňa myslia. Ja som bola na tom tak, že jedinú, čo som im mohla povedať bolo - modlite sa za mňa. Bola som ako malé dieťa. Videla som v jednej chvíli, že je to zlé a nemala som pri sebe zdanlivo nič. Ležala som tam, skoro som vykrvácala...

Naraz sa začali objavovať obrázky z peňaženky a podobne. A zavolała so o. Vasilovi a viem, že on mi povedal dôležitú vec – dôveruj Ježišovi a hlavne si zachovaj pokoj. To ma tak

nejako akoby nasmerovalo. Potom začali písať tí ľudia, a ja som vedela, že ak niečo potrebujem, tak je to modlitba človeka, ktorému na mne záleží, ktorý si kľakne pred

Kríž a bude sa za mňa modliť. A bolo mi jedno, či je veriaci alebo neveriaci. Preto som každému, kto mi prejavil nejakú účasť, povedala, modli sa z mňa. Bolo to úžasne, lebo potom mi prichádzali aj správy typu – nikdy som to nerobil, ale skúsím to. Alebo „Luci, dnes jsem byla v kostele, asi by Ti to udělalo radost, zapálila jsem za Tebe svíčku“. A boli to ľudia, ktorí by sa tam ináč sotva dostali. Jeden kňaz to nazval, že máme Turíce aj v Národnom divadle. Možno sa to ťažko chápe, ale bolo to úžasné, čo sme si spoločne prežili. Bolo to od srdca k srdcu...

A čo viera a divadlo?

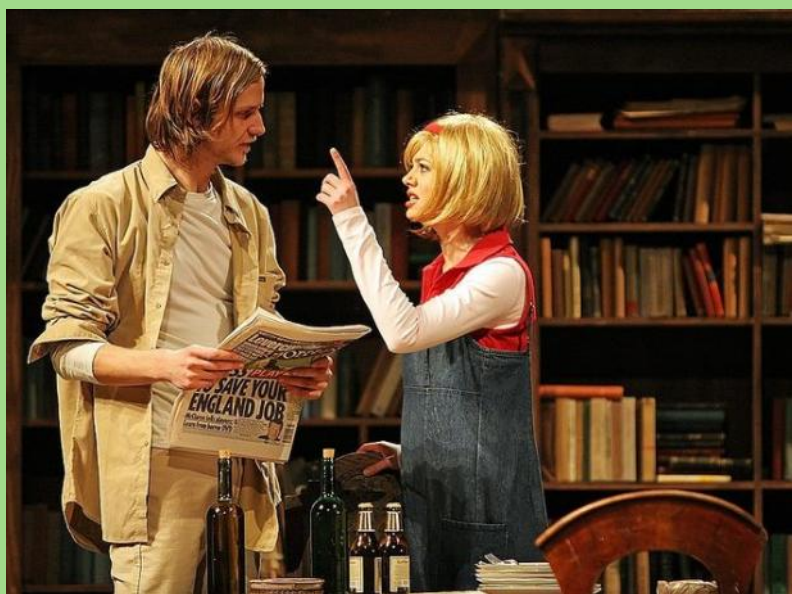
Pred obrátením som mala vždy tendenciu robiť zo seba niekoho, aby si ma tí ľudia vážili, aby som bola pre ne zaujímavá a podobne. Obrátením to všetko odpadáva, taká hra na nieko-

ho. A zistila som, že moje bohatstvo je moja viera, a to je to, čo ma robí tým, kým som - to, že verím, to, čo som si prežila, a to, čo každý jednotlivý deň prináša. Preto som vo viere celkom otvorená. Všetci v divadle o tom vedia, čo sa so mnou deje, netajím sa tým. Občas som v sebe mala čosi, že čo budú hovoriť. A prináša to nádherné plody. Dost' ľudí sa otvorilo, že aj oni sú veriaci. Je nás viac, spoločne sa modlíme. Do-

Robíme pašie už tri roky. A sú to silné a úžasné veci.

Mne viera dala pokoj do mojej práce, že nemusím nič vyrábať ja. Všetko nechávam na Bohu. On to všetko odmení. A všetko, čo by mňa malo urobiť niečím významnou, je vlastne Boh. V tom som sa mohla upokojiť a už nemusím vymýšľať všetky možné varianty a cesty, ako na seba upozorniť. Je to úžasné, že môžem žiť ako normálny človek a byť tým, kým som, slobodná...

Čo znamená viera a herečka v konkrétnosti?

Mala som veľké pochybnosti, lebo som nebola taká úspešná, ako by som si to priala. Zároveň som však videla, to Boh vkladá do srdca také poznanie, že mám v sebe potenciál urobiť niečo, čo sa chápe... Nedokážem to vysvetliť. Je to potenciál o kráse umenia. A bolo to nenaplnené.

Po krste sa tieto veci dosť zmenili. Dostala som niekoľko príležitostí, osobitne jednu rolu. V tej som sa dotkla toho potenciálu, o ktorom som si myslela, že vo mne je. Začína sa meniť môj pohľad na to všetko. Začínam sa tešiť do práce.

Zistila som, že Ján Pavol II. napísal *List umelcom*. Veľmi som túžila si to prečítať. A včera, deň pred odchodom z Litmanovej, som otvorila časopis, kde som našla, odvolávku na tento list. Začala som si to z internetu čítať. A myslím, že je to to, čo mi bolo darované. Myslím, že mi to teraz pomôže ísť ďalej. Začínam sa stotožňovať s tým, že Boh chce, aby som bola umelcom.

*Zhovárал sa o. Vasil Kindja,
pokračovanie v nasledujúcich Zvestiach*

Zvir - ľavá komora srdca arcibiskupa

Náš otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak pri slávnostnej archijerejskej liturgii v Lutine, pri príležitosti svojho životného jubilea povedal na konci, pri poďakovaní, aj toto nádherné vyznanie:

Zvlášť ďakujem nebeskej Matke za toto Mariánske pútnické miesto, za túto Baziliku minor v Lutine, ktorá je, poviem to tak priamo bez nadsadzky, pravou komorou môjho srdca. A tou ľavou komorou môjho srdca je mariánske pútnické miesto v Litmanovej. A obidve predsieňe môjho srdca ostávajú pre vás všetkých. Som šťastný, že sa môžem starať o tieto nádherné pútnické miesta a že ich môžem zveľaďovať pre duchovný rast celej Cirkvi. Sú to miesta hlbokaj duchovnej sily, kde duša každého človeka pookreje pri Bohorodičke. Ved' ona najlepšie vie, čo každý z nás potrebujeme.

Pretlmočil som (o. Vasil) tieto slová, ktoré ma nadchli, častej poľskej pútničke na Hore Zvir lekárke Žofii. Ona okamžite zareagovala, že ako dobre, že Zvir je ľavou komorou, lebo z ľavej prúdi život, okysličená krv, do celého organizmu...

Drahý jubilant, vladyka Ján, nech Vás naša nebeská Mama sprevádza počas všetkých nasledujúcich dní, mesiacov a rokov Vašej náročnej služby svojim neustálym príhovorom a ochranou.

Vďační litmanovskí pútnici.

Na mnohaja i blahaja ľita

Mamka, som aj ja boží syn?

Eucharistická kaplnka

Zvesti neprešli jazykovou úpravou.
Foto: internet, o. Vasil Kindja, František Arendáč,
Spracoval: o. Vasil Kindja